

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH040037
NAZWA
OBSZARU Słone Łąki w Dolinie Zgłowiączki

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH040037	Powrót
---------------	-------------------------------	------------------------

1.3. Nazwa obszaru

Słone Łąki w Dolinie Zgłowiączki

1.4. Data opracowania 2006-01	1.5. Data aktualizacji 2025-01
----------------------------------	-----------------------------------

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2009-10
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2012-01
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-02
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 19 października 2021 r. w spr. soo Słone Łąki w Dolinie Zgłowiączki (PLH040037)

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

Długość geograficzna
18.7811

Szerokość geograficzna
52.5034

2.2. Powierzchnia [ha]:

151.91

2.3. Obszar morski [%]

0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2

Nazwa regionu

PL61	Kujawsko-Pomorskie
------	--------------------

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (100.0
%)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
1340			5.31		G	B	B	B	B
3150			1.2		G	D			
6210			0.01		P	D			
6410			1.01		G	D			
6430			0.2		G	D			
6510			0.76		G	D			
7230			0.55		G	D			
91E0			31.88		G	C	C	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.
- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

--	--	--

Gatunki					Populacja na obszarze						Ocena obszaru			
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólnie
A	1188	Bombina bombina			p				R	M	C	C	C	C

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.
- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N19	1.44
N16	78.53
N12	20.03
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar Natura 2000 Słone Łąki w Dolinie Zgłowiączki PLH040037 położony jest na terenie gminy Lubraniec w powiecie włocławskim i gminy Topólka w powiecie radziejowskim w województwie kujawsko-pomorskim. Zajmuje powierzchnię 151,9 ha. Zgodnie z regionalizacją fizycznogeograficzną (Kondracki, 2009) obszar znajduje się w obrębie mezoregionu Pojezierza Kujawskiego (315.57). W układzie podziału geobotanicznego (Matuszkiewicz, 2008) obszar znajduje się w Krainie Kujawskiej (B.3), Okręgu Czarnych Kujaw (B.3.1), Podokręgu Lubanieckim (B.3.1.d). Obejmuje fragment doliny rzeki Zgłowiączka w jej środkowym biegu między wschodnią granicą gminy Topólka a miejscowością Zgłowiączka. Oś hydrologiczną obszaru wyznacza rzeka Zgłowiączka. Dolina rzeki jest w wielu miejscach wypełniona torfami niskimi. Miejscami jednak podłoże jest mineralne. W okresie wiosennym i letnim łąki położone na dnie doliny niekiedy są okresowo zalewane.

Cechą szczególną obszaru Natura 2000 jest zasolenie gleb powodowane wysiękami słonych wód towarzyszących cechsztyńskim pokładom soli kamiennej. Wody gruntowe zalegają tutaj na niewielkiej głębokości (0,5 – 1,0 m) i charakteryzują się dość wysokim stopniem mineralizacji — maksymalnie 7,8 g/dm³. Głównymi typami hydrochemicznymi są Cl Na oraz Cl Na Ca. W roztworach glebowych wyraźnie dominuje NaCl. Zasolenie gleb wyrażone jako przewodność nasyconego ekstraktu glebowego (ECe) wynosi 5,1 – 17,9 dS m⁻¹. Zawartość chlorków w poziomach powierzchniowych waha się od 0,10% do 0,85% (m/m).

Obecnie źródłem zasolenia są również solanki sączące się z odwiertów wykonanych w przeszłości przez człowieka.

Do najbardziej wartościowych przyrodniczych cech obszaru należy zaliczyć obecność słonych łąk. Mają one znaczenie w skali zarówno regionu, jak i kraju. Siedlisko przyrodnicze 1340* Śródlądowe słone łąki, pastwiska i szuwały (Glaucopuccinietalia, część — zbiorowiska śródlądowe) jest tu zróżnicowane na kilka podtypów. Dominują śródlądowe słone łąki ze świbką morską i mlecznikiem nadmorskim (1340-2* Triglochino-Glaucetum maritimae). W lokalnych zagłębieniach, w koleinach dróg prowadzących na łąki występują niewielkie płyty muraw z mannica odstającą i muchotrzewem solniskowym (1340-1* Puccinellio-Spergularietum salinae). Większe powierzchnie w obniżeniach terenu zajmuje halofilny szuwar z sitowcem nadmorskim (1340-3* Scirpetum maritimi puccinellietosum). W partiach położonych nieco wyżej wykształciły się płyty subhalofilnych łąk z kostrzewą trzcinową i pięciornikiem gęsim (1340-4* Potentillo-Festucetum arundinaceae). Razem podtypy te tworzą w gradiencie zasolenia i wilgotności unikalną mozaikę o zróżnicowanej strukturze i składzie gatunkowym.

Występowanie słonych łąk zwiększa różnorodność i heterogeniczność rolniczego krajobrazu Kujaw. W ich obrębie występuje grupa rzadkich halofilnych gatunków roślin, takich jak: łobo-da oszczepowata w odmianie solnej (*Atriplex prostrata* ssp. *prostrata* var. *salina*), mlecznik nadmorski (*Glaux maritima*), mannica odstająca (*Puccinellia distans*), muchotrzew solniskowy (*Spergularia salina*), świbka morska (*Triglochin maritimum*), koniczyzna rozdęta (*Trifolium fragiferum*), komonica wąskolistna (*Lotus tenuis*) i inne.

Słone łąki są siedliskiem półnaturalnym, którego utrzymanie wymaga ekstensywnego użytkowania łąkarsko-pasterskiego. Zaniechanie takiej formy presji prowadzi do zarastania słonych łąk przez ekspansywne gatunki szuwarowe, przede wszystkim trzinę pospolitą (*Phragmites australis*), lub ziołoroślowe. Obserwowane i dokumentowane w latach 90-tych w rejonie Janiszewa duże połacie słonych łąk są obecnie zarośnięte trziną.

Poza roślinnością halofilną na dnie doliny spotyka się inne wartościowe przyrodniczo siedliska. Są to: łąki trzęślicowe, świeże łąki rajgrasowe, łąki turzycowe z licznym udziałem groszku błotnego (*Lathyrus palustris*), fragmenty muraw kserotermicznych, naturalne i antropogeniczne oczka wodne oraz w różnym stopniu wykształcone łęgi jesionowo-olszowe. Na niezasolonych łąkach również spotyka się rzadkie składniki flory regionu i kraju, wśród nich: goździk pyszny (*Dianthus superbus*), pełnik europejski (*Trollius europaeus*) i groszek błotny (*Lathyrus palustris*). Spośród płazów występuje tu kumak nizinny (1188 *Bombina orientalis*).

4.2. Jakość i znaczenie

Podstawą informacji nt. stanu poszczególnych przedmiotów ochrony są wyniki badań terenowych przeprowadzonych w 2011 r. (Piernik A., Kamiński D., Stachowiak M. 2011 niepubl.).

1340* Śródlądowe słone łąki, pastwiska i szuwały (Glaucopuccinietalia, część — zbiorowiska śródlądowe) Siedlisko w Polsce unikalne, którego egzystencja jest zależna od stałego zasilania słonymi wodami oraz ekstensywnego użytkowania pastwiskowego lub kośnego. Występuje na Kujawach, w Dolinie Warty, na Ponidziu, w Kołobrzegu, okolicach Kamienia Pomorskiego, Krakowie i na Podkarpaciu. Sumaryczna powierzchnia na wszystkich stanowiskach naturalnych nie przekracza 300 ha, z czego ponad 60% znajduje się na Kujawach (w okolicach Szubina i w Dolinie Zgłowiączki).

Według raportu z monitoringu przyrodniczego realizowanego w latach 2007 – 2012 w ramach Państwowego Monitoringu Środowiska (GIOŚ, 2012) stan zachowania siedliska w Polsce jest niezadowolający (U1), a to przede wszystkim z powodu zaniechania użytkowania i w jego następstwie ekspansji trziny pospolitej oraz krzewów.

W obszarze odnaleziono następujące podtypy siedliska:

1340-1* murawy z mannica odstającą i muchotrzewem solniskowym Puccinellio-Spergularietum salinae

1340-2* śródlądowe słone łąki ze świbką morską i mlecznikiem nadmorskim Triglochino-Glaucetum maritimae

1340-3* halofilny szuwar z sitowcem nadmorskim Scirpetum maritimi puccinellietosum

1340-4* subhalofilne łąki z kostrzewą trzcinową i pięciornikiem gęsim Potentillo-Festucetum arundinaceae

Dominuje podtyp siedliska 1340-2 Triglochino-Glaucetum maritimae. W lokalnych zagłębieniach, koleinach dróg prowadzących na łąki, występują niewielkie płyty muraw z mannica odstającą i muchotrzewem solniskowym Puccinellio-Spergularietum salinae (podtyp 1340-1). Większe powierzchnie w podmokłych obniżeniach zajmuje halofilny szuwar z sitowcem nadmorskim Scirpetum maritimi puccinellietosum (podtyp 1340-3). W partiach położonych nieco wyżej wykształcają się płyty subhalofilnych łąk z kostrzewą trzcinową i pięciornikiem gęsim Potentillo-Festucetum arundinaceae (podtyp 1340-4). Razem podtypy te tworzą unikalną mozaikę o zróżnicowanej strukturze i składzie gatunkowym zależnych od gradientu zasolenia i wilgotności.

Gatunki charakterystyczne: łoboda oszczepowata odmiana solniskowa *Atriplex prostrata* ssp. *prostrata* var. *salina*, świbka morska *Triglochin maritimum*, mlecznik nadmorski *Glaux maritima*, sitowiec nadmorski *Bolboschoenus maritimus*, mannica odstająca *Puccinellia distans*, muchotrzew solniskowy *Spergularia salina*, sitowiec nadmorski *Bolboschoenus maritimus*, oczeret *Tabernaemontana Schoenoplectus* *Tabernaemontani*, zagorzałek późny *Odontites serotina*, kostrzewa trzcinowa *Festuca arundinacea*, pięciornik gęsi *Potentilla anserina*, turzyca nibylisia *Carex cuprina*, oman łąkowy *Inula britannica*, koniczyzna rozdęta *Trifolium fragiferum*, komonica waskolistna *Lotus tenuis*, turzyca odległokłosa *Carex distans*. W miejscach wyłączonych z użytkowania obserwuje się całkowitą degradację siedliska — dominację trzciny pospolitej *Phragmites australis* i prawie zupełny brak słonorośli. Siedlisko wymaga użytkowania pod wypas albo kośnego.

Procent pokrycia w obszarze Natura 2000: 3,5% (5,31ha) — obliczono na podstawie inwentaryzacji terenowej wykonanej w 2011 r.

Reprezentatywność: B

Względna powierzchnia C

Stan zachowania — dobry

Stopień zachowania struktury — dobry

Dla 70% powierzchni płatów w obszarze stopień zachowania struktury oceniono jako dobry ze względu na stosunkowo niski udział gatunków halofilnych. Najlepiej zachowane płaty reprezentują podtyp *Triglochino-Glaucetum maritimae*. Na stan siedliska pozytywnie wpływa mały udział zakrzewień oraz brak gatunków obcych. Gatunki ekspansywne roślin zielnych, głównie trzcina pospolita, liczniej występuje tylko w jednym płacie.

Stopień zachowania funkcji — średnie z dobrymi perspektywami.

Procesy sukcesyjne zachodzące w okresowo nieużytkowanych płatach nie są intensywne. Dotyczą niewielkiego odsetka powierzchni łąk.

Możliwość renaturyzacji — trudna, ale możliwa w wyniku działań z zakresu ochrony czynnej, przy średnim nakładzie środków; warunkiem powodzenia jest zapewnienie stałego dopływu solanki oraz ekstensywne użytkowanie kośno-pastwiskowe.

Ocena ogólna: C

Na ocenę największy wpływ ma dobre zachowanie struktury oraz możliwe, przy średnim nakładzie środków, utrzymanie i renaturyzacja płatów siedliska.

3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nymphaeion*, *Potamion*
Siedlisko w obszarze występuje jako podtyp 3150-2 Eutroficzne starorzecza i drobne zbiorniki wodne. Charakteryzuje się obecnością takich gatunków, jak: rogatek sztywny *Ceratophyllum demersum*, żabiściek pływający *Hydrocharis morsus-ranae*, spirodela wielokorzeniowa *Spirodela polyrrhiza*, rzęsa trójrowkowa *Lemna trisulca*, rzęsa drobna *Lemna minor*. Wykształcone jest w dość ubogiej postaci i nie reprezentuje szczególnie cennej charakterystycznej kombinacji gatunków. W obrębie jednego fragmentu starorzecza stwierdzono zasilanie solanką, o czym świadczy wysoka wartość przewodnictwa (EC 13,2 dSm⁻¹).

Uwaga! Cześć zbiorników wodnych obecnych w obszarze Natura 2000 jest antropogeniczna (torfianki) i nie kwalifikuje się do zaliczenia do tego siedliska.

Na podstawie wyników wizji terenowej przeprowadzonej w roku 2011 reprezentatywność siedliska oceniono na D, co zwalnia z obowiązku uznania go za przedmiot ochrony w obszarze Natura 2000.

6210 Murawy kserotermiczne (*Festuco-Brometea*)

Podczas weryfikacyjnych prac terenowych płatów siedliska w obszarze Natura 2000 nie odnaleziono, jednak nie ma pewności co do tego, że tu już nie występują. Jeżeli są obecne, to ich reprezentatywność nie zasługuje na ocenę wyższą niż D.

6410 Zmienneowilgotne łąki trzęślicowe (*Molinion*)

W obszarze stwierdzono tylko jeden płat siedliska w podtypie 6410-1 Łąki olszewnikowo-trzęślicowe *Selino carvifoliae*-*Molinietum*. Gatunki charakterystyczne występujące w siedlisku: goździk pyszny *Dianthus superbus*, przytulia północna *Galium boreale*, trzęślica modra *Molinia caerulea*, wiazowka bulwkowa *Filipendula vulgaris*, śmiałek darniowy *Deschampsia caespitosa*, trzęślica modra *Molinia caerulea*, turzyca pospolita *Carex nigra*, wakrota zwyczajna *Hydrocotyle vulgaris*.

Siedlisko jest stosunkowo dobrze zachowane, użytkowane ekstensywnie jako łąka kośna, ale z uwagi na stosunkowo ubogi skład gatunkowy (przekładający się na niską reprezentatywność) nie posiada istotnego znaczenia dla zachowania siedliska przyrodniczego w regionie. Stwierdzony płat sąsiaduje z płatami siedlisk

1340 i 6510. Utrzymanie płatu siedliska w obszarze Natura 2000 jest pewne pod warunkiem zachowania użytkowania kośnego. Uwzględniając charakterystykę siedliska (w tym różnorodność gatunkową) oraz niewielką powierzchnię w porównaniu z zasobem krajowym w granicach bioregionu kontynentalnego (poniżej 0,49%) wykluczono możliwość uznania siedliska za przedmiot ochrony w obszarze Natura 2000. Ocena reprezentatywności D.

6430 Ziołorośla górskie *Adenostyion alliariae* i ziołorośla nadrzeczne *Convolvuletalia sepium*
Siedlisko w obszarze Natura 2000 występuje w podtypie 6430-3 Niżowe, nadrzeczne zbiorowiska okrajkowe. Jego niewielkie wstęgi stwierdzono na skrajach łągów jesionowo-olszowych. Gatunki charakterystyczne dla tego podtypu siedliska to: kielisznik zaroślowy *Calystegia sepium*, pokrzywa zwyczajna *Urtica dioica*, przytulia czepna *Galium aparine*, bluszcz kurdybanek *Glechoma hederacea*, chmiel zwyczajny *Humulus lupulus*. Zachowanie siedliska w obszarze Natura 2000 jest pewne, jednak niska reprezentatywność (D) i mała powierzchnia nie kwalifikują go do uznania za przedmiot ochrony.

6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*)
Stwierdzono jeden podtyp tego siedliska: 6510-1 Łąka rajgrasowa. Występuje w dwóch małych płatach — w obrębie miejsca po starym grodzisku we wsi Zgłowiączka oraz w górnej części biegu rzeki Zgłowiączka. Wykształcone jest w zubożałej postaci (stopień reprezentatywności D). Gatunki charakterystyczne siedliska w obszarze to: rajgras wyniosły *Arrhenatherum elatius*, kupkówka pospolita, *Dactylis glomerata*, krwawnik pospolity *Achillea millefolium*, przytulia pospolita *Galium mollugo*, wiechlina łąkowa *Poa pratensis*, śmiałek darniowy *Deschampsia caespitosa*, turzyca pospolita *Carex nigra*, kłosówka wełnista *Holcus lanatus*. Inne odnalezione cenne składniki flory to: kocanki piaskowe *Helichrysum arenarium*, ślázówka turyngska *Lavatera thuringiaca*. Zachowanie siedliska jest pewne pod warunkiem użytkowania pod wypas lub jako łąka kośna.

Niski stopień reprezentatywności (ocena D) i mała powierzchnia względem zasobu krajowego zwalniają z obowiązku uznania tego siedliska za przedmiot ochrony w obszarze Natura 2000. Ocena reprezentatywności D.

7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk
W obszarze występuje podtyp siedliska 7230-3 Torfowiska źródłiskowe i przepływowe Polski północnej. Stwierdzono występowanie tylko jednego płatu. Jest on wykształcony w postaci ubogiej (reprezentatywność D). Spośród gatunków charakterystycznych występowały: turzyca prosowata *Carex panicea*, kukulka (stoplamek) krwista *Dactylorhiza incarnata*, bobrek trójlistkowy *Menyanthes trifoliata*, dziewięciornik błotny *Parnassia palustris*. Mszaki: **Campyllum stellatum*. Gatunki, które dominowały to: turzyca zaostrowa *Carex acuta*, ostrożeń błotny *Cirsium palustre*, mietlica rozłogowa *Agrostis stolonifera*, przytulia błotna *Galium palustre*. Zachowanie siedliska jest pewne przy utrzymaniu użytkowania kośnego. Z uwagi na niską reprezentatywność (ocena D) siedlisko nie może być przedmiotem ochrony w obszarze Natura 2000.

91E0* Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe

Łęgi w obszarze reprezentują podtyp 91E0-3* Niżowy Łęg jesionowo-olszowy *Fraxino-Alnetum*.

Charakteryzują się stosunkowo bardzo młodym drzewostanem — w większości 20-30 lat i brakiem martwego drewna. W drzewostanach zróżnicowanych wiekowo nie stwierdzono drzew powyżej 100 lat. Gatunki charakterystyczne tego podtypu siedliska w obszarze to: olsza czarna *Alnus glutinosa*, jesion wyniosły *Fraxinus excelsior*, pokrzywa zwyczajna *Urtica dioica*, wierzba krucha *Salix fragilis*, kielisznik zaroślowy *Calystegia sepium*, przytulia lepczyca *Galium aparine*, mozga trzcinowata *Phalaris arundinacea*, żywokost lekarski *Symphytum officinale*, bluszcz kurdybanek *Glechoma hederacea*, gwiazdnica gajowa *Stellaria nemorum*, czartawa pospolita *Circaea lutetiana*. W siedlisku dominowały gatunki typowe dla łągu.

Stwierdzano albo brak dominacji facjalnej lub (w kilku płatach) dominację *Urtica dioica*. W monitorowanych powierzchniach nie było widocznych śladów zniszczenia runa i gleby związanych z pozyskiwaniem drewna. Przy utrzymaniu obecnych niewielkich oddziaływań ze strony człowieka zachowanie siedliska jest pewne. Nie ma potrzeby wykonywania zabiegów ochronnych z zakresu ochrony czynnej.

W Polsce powierzchnia zajęta przez zbiorowisko szacowana jest na 150 tys. ha; a w obszarze wynosi tylko 31,88 ha, czyli 0,02%.

Reprezentatywność siedliska oceniono na D z uwagi na zniekształconą strukturę i fazę juvenilną, w której obecnie się znajduje (wiek drzewostanu nie przekracza 30 lat).

1188 Kumak nizinny *Bombina bombina*

W obrębie obszaru Natura 2000 obecność kumaka nizinnego stwierdzono na dwóch stanowiskach w rejonie wsi Janiszewo. Oszacowana na podstawie obserwacji terenowych liczebność obecnej tu populacji (najwyżej kilkanaście okazów) względem zasobu gatunku w skali kraju jest zbyt mała, aby kumaka nizinnego uznać za przedmiot ochrony. Istotne jest jednak to, że znajdujące się w obrębie obszaru drobne zbiorniki wodne są miejscem rozrodu - rezerwuarem tych płazów.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	A04.03		i
M	A03.03		i
M	I02		i
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
L	X		o

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1. Borysiak J., Pawlaczyk P., Stachnowicz W. 2004. 910E* Łęgi wierzbowe, topolowe, olszowe i jesionowe (*Salicetum albae*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-ancanae*, olsy źródliskowe). W: Herbich J. (red.) Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T. 5: 203-241. 2. Głowaciński Z., Rafiński J. (red). 2003. Atlas płazów i gadów Polski. Status — rozmieszczenie — ochrona. Biblioteka Monitoringu Środowiska, Warszawa-Kraków. 3. Hofman S., Szymura J.M. 1998. Rozmieszczenie kumaków, *Bombina* Oken, 1816 w Polsce. Przegl. Zool. 42: 171-185. 4. Kącki Z.,

Załoski T. 2004. 6410 Zmienneowilgotne łąki trzęślicowe (Molinion). W: Herbach J. (red.) Siedliska morskie i przybrzeżne, nadmorskie i śródlądowe solniska i wydmy. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T.3: 159-170.5. Kępczyński K., Kniola A. 1988. Materiały do flory doliny Zgłowiączki i terenów do niej bezpośrednio przyległych. Część I. Acta Univ. N. Copernici, Biol. 34: 104-120.6. Kobendza R. 1922. Solanki i roślinność halofilna w Zgłowiączce na Kujawach. Kosmos 47: 52-59.7. Klimaszyk P. 2004. 3150 Starorzeczka i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zborowiskami Nympheion, Potamion. W: Herbach J. (red.) Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T.2: 59-71.8. Kucharski L., Perzanowska J. 2004. 6510 Niżowe i górskie łąki użytkowane ekstensywnie (Arrhenatherion elatioris). W: Herbach J. (red.) Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T.3: 192-211.9. Latour J. Garszyński R., Sywula T. 1966. Badania nad solniskami śródlądowymi Polski. Badania Fizjograficzne nad Polską Zachodnią 18: 7-65.10. Mróz W. 2004. 6430 Ziołorośla górskie (Adenostylon alliariae) i ziołorośla nadrzeczne (Convolvuletalia sepium). W: Herbach J. (red.) Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T.3: 177-184.11. Nienartowicz A., Piernik A. 2004b. 1340* Śródlądowe słone łąki, pastwiska i szuwary (Glaucopuccinellietalia, część — zbiorowiska śródlądowe). W: Herbach J. (red.) Siedliska morskie i przybrzeżne, nadmorskie i śródlądowe solniska i wydmy. Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T. 1: 97-119.12. Nienartowicz A., Warot L. 2001. Ochrona halofitów na Kujawach a zrównoważony rozwój. Przegl. Przyr. 12: 205-214.13. Perzanowska J., Kujawa-Pawlaczyk J. 2004. 6210* Murawy kserotermiczne (Festuco brometetea i ciepłolubne murawy z Asplenion septentrionalis-Festucion pallescentis). W: Herbach J. (red.) Poradniki ochrony siedlisk i gatunków Natura 2000 — podręcznik metodyczny. Ministerstwo Środowiska, Warszawa. T.3: 117-139.14. Piernik A. 2003a. Inland halophilous vegetation as indicator of soil salinity. Basic and Applied Ecology 4: 525-536.15. Piernik A. 2005. Vegetation-environment relations on inland saline habitats in Central Poland. Phytocoenologia 35: 19-37.16. Piernik A., Hulisz P. 2011. Soil-plant relations in inland natural and anthropogenic saline habitats. The European Journal of Plant Science and Biotechnology 5: 37-43.17. Piernik A., Hulisz P., Nienartowicz A. 2005. Wpływ użytkowania na wartość ekologiczną śródlądowych łąk halofilnych. Zesz. Probl. Post. Nauk Rol. 507: 415-423.18. Piernik A., Nienartowicz A., Hulisz P. 2006. Inland saline habitats in Poland and their protection. In: Czyż H. (ed.). Salt grasslands and coastal meadows, AR Szczecin: 31-37.19. Przysłowski A. 1997. Świat zwierząt. W: Bagdziński S. L. (red.), Środowisko przyrodnicze województwa wrocławskiego. Wrocławskie Towarzystwo Naukowe, 134-161.20. Przysłowski A. 2004. Kręgowce województwa kujawsko-pomorskiego. W: Dąbrowski M., Deja-Leszczynska K., Machnikowski M., Smoleński P. (red.) Raport o stanie przyrody województwa kujawsko-pomorskiego.21. Przysłowski A., Kasprzyk K. 1997. Kregowce — Vertebrata. W: Rutkowski L. (red.) Czerwona lista roślin i zwierząt Pomorza i Kujaw. Acta Univ. N. Copernici, Biol., Nauki Mat.-Przyr. 53: 25-32.22. Rybacki M., Maciantowicz M. 2006. Ochrona żółwia błotnego, traszki grzebieniastej i kumaka nizinnego. Wyd. Klubu Przyrodników, Świebodzin.23. Warot L., Nienartowicz A., Załoski T. 2001. System informacji o występowaniu halofitów na Kujawach. W: Nienartowicz A., Kunz M. (red) GIS i teledetekcja w badaniach struktury i funkcjonowania krajobrazu. Wyd. UMK, Toruń: 241-249.24. Warot L., Załoski T., Piernik A., Nienartowicz A., Pisarek R., Grzelka J., Grabowska J. Kunz M. 2001. Różnorodność ekologiczna krajobrazu w dolinie rzeki Zgłowiączki. W: Nienartowicz A., Kunz M. (red.) GIS i teledetekcja w badaniach struktury i funkcjonowania krajobrazu. Wyd. UMK: 215-229.25. Wilkoń-Michalska J. 1963. Halofity Kujaw. Studia Societatis Scientiarum Torunensis D, Botanica 7: 3-122.26. Wilkoń-Michalska J. 1971. Szata roślinna Kujaw. Przewodnik florystyczny. Tow. Nauk. w Toruniu. Prace popularnonaukowe 14.27. Wilkoń-Michalska J. 1986. Tendencje rozwojowe i ochrona halofitów w Polsce. Acta Universitatis Lodzensis B: 123-129.28. Załoski T. 1995. Materiały do flory Kujaw. Acta Univ. N. Copernici, Biol. 48: 185-189.29. Załoski T. 1997. Flora. W: Bagdziński S.L. (red.) Środowisko przyrodnicze w województwie wrocławskim. Wrocławskie Tow. Nauk., Wrocław, 113-117.30. Grabowska J. 1995. Struktura roślinności i wykorzystanie energii słonecznej w dolinie Zgłowiączki na Kujawach. Praca magisterska, Zakład Ekologii Roślin i Ochrony Przyrody UMK31. Pisarek R. 1995. Szata roślinna wybranego odcinka doliny rzeki Zgłowiączki w rejonie wsi Zgłowiączka-Janiszewo. Praca magisterska, Zakład Taksonomii i Geografii Roślin UMK32. Piernik A., Kamiński D., Stachowiak M. 2011. PLH040037 Słone łąki w Dolinie Zgłowiączki — raport, 2011.

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Bydgoszczy
Adres:	Polska Dworcowa 81 85-009 Bydgoszcz
Adres e-mail:	kancelaria.bydgoszcz@rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☐	Tak
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu
☒	Nie

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH040037

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

☒ Tak ☐ Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

--